เขียนที่ สถานกงจันหวัดลำปาง

วันที่ ๑ เดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๙๕

ที่รัก

พี่ได้รับจ.ม. ลงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ของน้องเดือนปีใหม่ เห็นตอบทันที เรื่องเห็นตามแบบที่น้องเห็นตามในข้อนี้ แต่ก็มีปัญหาอีกทีว่าน่ะจ๊ะ เพราะพี่นึกอดตามความใจของตนเองพี่ไม่ได้ดี แบบที่เขาทำไว้ รสชาติแน่งดีเหมือนนายนี้จ๊ะ

อันปีสมจิตต์เขาทำบ้านน่ะไปทีจ๊ะ พ่อบ้านที่ใช้ตามคนเดียวเท่านั้น มีคนแก่อ่อน ๒-๓ คน รสชาติกลังเรื่องจะต้องพจนานุกรมความรับแทนอีกแล้วจนกว่าจะหมดเวร เครื่องใช้ที่เคยมีก็ไม่มีแล้ว แม้แต่เวลาจะอาบน้ำก็ยังไม่รู้จะหาที่ไหนไปตักมาอาบ เคยนอนเตียงนาฬิกาจะต้องนอนเรือ กลัวไปทำบุญที่ไม่มีคนเห็นนี่นะกลัวจะไม่ยกแน่ แต่อาจจะมีบ้างบ้างแทนหน่อยที่ทันได้ทำว่าเป็นอย่างไรบ้าง ยังไม่ทราบว่าทำอย่างไรอีกต้องลองอ่านไปก่อน ที่ไม่สะดวกก็ทนไปซึ่งจะกลับไปตายหรือโรงแรมก็ไม่แน่ พี่จะสักบัตรวลาบกาวนะจะหมดเวรไม่มีนะจะไรนัก เมื่อไรจะได้ดูลมฟังเป็นปลาทองอยู่ แต่พี่ยอมให้ Limit เพียงวันที่ ๑๕ เท่านั้น เพราะรสชาติไม่สะบายจิตจะต้องลาป่วยกันละกระมัง? ที่สำคัญใจดวงนี้ดูกลัวมาก ต้องระวังรักษาตัวโดยการตั้งอยู่ทุกเวลา จะต้องนอนทุกยกลัว อ.ท. ใจเสียทีรสชาติจะเป็นไร ๓ ร เพื่อนกังวลมาก เลยวันที่ไปเยี่ยงไม่กลับก็ไปเยี่ยนเรือไปก่อน

เขียนที่ ๒,

วันที่ ..... เดือน ..... พ.ศ. ๒๔

ตอนเย็นวันที่ ๑๒-๑๓ พี่ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ ก.ท. แล้วๆ
ก็ไม่มีเหตุการณ์อะไรมากนัก มีปัญหาเล็กๆ ไม่ใช่
เรื่องกลัว. รถไฟต่อนตายของรถยนต์ถึงรถปี ก.ท. ที่ถนน
แต่พี่จะไปกรุณาในน้องทางเมื่อตอนกลับแน่ๆ.

พี่ต้องรีบกลับเมื่อสั่งให้ทันรถไฟ หรือถ้าน้อง
ลงรถเร็ว กลับถึงบ้านแล้ว คงทราบอีกทีหนึ่ง.
อ้อ! น้องขอถามพี่ชื่นชื่นที่ได้เลิศไก่กลับตามสั่งหรือยัง?
เพราะถึงนุ่งกลับไปถึงบ้านของพี่ ก็
เกรงกลัวแล้วในตนไปทวงถามกลับเอง หรือไม่ก็สั่งให้กลับ
เมื่อพี่จะได้ทราบ ขอให้ไปรอดอดใจเร็วๆ.

ที่สุดนี้ขอให้ท่านมีความสุขสบายดีนะ ตรองน้องตลอด
ตนพี่เองด้วย. สวัสดีจ้า!

รัก + ถึงน้องที่สุด.

พี่